

J a n a V e i n b e r g a

LIKTEŅĪGĀ ATGRIEŠANĀS

LIETIŠKĀS
INFORMĀCIJAS
DIENESTS

IZDEVNIECĪBA

Rīga 2010

UDK 821.174-31

Ve 222

Jana Veinberga
Liktenīgā atgriešanās

© Jana Veinberga, 2010

© SIA «Lietišķās informācijas dienests», 2010

Literārā redaktore Sandra Priedīte

Maketētājs Artūrs Maurāns

Vāka dizains Artūrs Maurāns

Grāmatu nodaļas vadītāja Rita Baroniņa-Maurāna

Vāka noformējumā izmantots:

Attēls © Serj Siz`kov – Fotolia.com

Foto © Simon Coste – Fotolia.com

Visas tiesības aizsargātas. Aizliegts jebkādu grāmatas daļu reproducēt jebkādā formā un veidā bez rakstiskas autortiesību turētāja atļaujas.

Iespiests tipogrāfijā «Informatīvā biznesa centrs»

Izdevējs: SIA «Lietišķās informācijas dienests»

Adrese: Graudu ielā 68, Rīgā, LV-1058

Tālrunis 67606110

Fakss 67606120

www.lid.lv

ISBN 978-9984-826-83-7

LIKTEŅĪGĀ
ATGRIEŠANĀS

Kādas dīvainas varas vadīta, no autobusa iekāpu tieši Ziemassvētku skatu kartītē. Tikko bija uzsnidzis sniegs. Mājas, kokus, krūmus, pat katru sētas stabu klāja mīkstas, baltas cepures. Logos dega gaisma, no skursteņiem lēnām kāpa dūmi, eglīšu lampiņas mirdzināja savas krāsainās acis. Sniegs slāpēja soļu skaņu, mašīnas nebrauca, valdīja tāds klusums, it kā es būtu vienīgā dzīvā būtne visā apkārtnē. Šī ainava atgādināja kādas filmas epizodi, kur varonis iet pa ciematu, uzrunā cilvēkus pagalmos, bet izrādās, ka tās ir butaforijas.

Ejot garām baznīcai, dzirdēju dziedāšanu. Tātad pilsēta manas prombūtnes laikā nebija izmirusi. Tā svinēja Ziemassvētkus. Kādu brīdi cīnījos ar vēlmi ieiet baznīcā, pievienoties dziesmai, sajust sveču un egles smaržu, sajust svētkus. Tad es iedomājos daudzās ziņkārīgās acis, kas mani noskatīs no galvas līdz kājām, izģērbs un atkal apģērbs, cenšoties saprast, kas esmu un ko te daru. Pagriezies un devos lejup pa ielu.

Kopš pieņēmu lēmumu atgriezties, centos nedomāt par to, kas mani te sagaida. Tagad, tuvojoties mājām, kājas soļoja arvien lēnāk. Vai māte būs aizgājusi uz dievkalpojumu? Nebrīdināju viņu par savu ierašanos, lai nezaudētu drosmi kāpt autobusā. Ko viņa teiks, kad ieraudzīs mani? Ko es viņai teikšu? Vai viņa dusmosies vai sakniebs lūpas un dienām ilgi ar mani nerunās, kā mēdza darīt, kad bērnībā biju ko nogrēkojusies? Ko es jutīšu, kad atkal ieiešu savā istabā?

Aizdomājusies gandrīz pakritu pret sniegā neredzamu foto-salona sliksni un pacēlu acis uz skatlogu. Šķita, ka no turienes man pretim tika raidīts zibens. Logā karājās nodzeltējis kāzu foto. Smaidoša, gaišmataina līgava kuplā, dziļi dekoltētā tērpā un garš, nedaudz uzkumpis līgavainis. Tumšie mati izspūruši, it kā tos būtu izplūinījis spēcīgs vējš. Es zināju, ka tas nav vēja dēļ. Viņš uztraukumā neapzināti mēdza laiku pa laikam izbraukt tiem cauri ar savām lielajām plaukstām. Viņš nesmaidīja. Acis raudzījās skumji. Vai tu nebiji laimīgs, Kalvi? Es par to nejutu ļaunu prieku. Man kļuva viņa žēl.

KĀDS, KURŠ KLĪST PA PILSĒTU

Kopš bērnības neciešu svētku vakarus. Vecāki vienmēr nez par ko kašķējās. Tad šņabis par daudz iedzerts, tad galerts ne tāds uztaisīts. Un tā mūždien. Kādu laiku pa dienu vēl cerēju, ka šogad gan viss būs kārtībā. Nekā. Nekad nebija kārtībā.

Tagad svētku vakaros man patīk klīst apkārt un lūrēt logos. Skatīties, kā viņi tur sēž pie eglītes, un ņirgt par viņu ākstīšanos, jo